Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 352 525 van 3 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **Op zijn gekozen woonplaats bij**
advocaat H. ELGAZI
Terninckstraat 13/C1
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 augustus 2026 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2026.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen over het taalgebruik, vervat in boek 3 van de wet betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: “RvV-wet”).

Gelet op artikel 2.28 van de RvV-wet, wordt het beroep behandeld in de urgente procedure.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 augustus 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. ELGAZI verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 19 mei 2026 een verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op 19 juni 2026 door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord door middel van een videoconferentie.

1.2. Een eerdere beslissing van 23 juni 2026 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd op 16 juli 2026 met arrest nr. X omdat het persoonlijk onderhoud van verzoeker op 19 juni 2026 via videoconferentie werd gehouden zonder een toereikende wettelijke grondslag.

1.3. Op 14 augustus 2026 werd verzoeker opnieuw gehoord door een medewerker van het CGVS, ditmaal op de plaats van zijn verblijf, met name het centrum voor illegalen te Brugge (CIB).

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt vervolgens op 27 augustus 2026 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een staatsburger van Marokko en een soennitisch moslim van Arabische afkomst. U bent geboren in Al Marinyine Fes, waar u woonde tot 2014. U verhuisde naar Nador waar u verbleef tot 2017. U keerde toen terug naar Fes om nadien in 2019 andermaal te verhuizen. Van 2019 tot uw vertrek uit Marokko verbleef u in Tetouan. U verliet Marokko op 17 mei 2021 en reisde naar Spanje. U verklaarde zich op 9 augustus 2021 vluchteling in Spanje maar wachtte er de behandeling van uw asielaanvraag niet af. In maart 2022 verliet u Spanje. Na een transit via Frankrijk en België kwam u aan te Nederland, waar u zich vluchteling verklaarde op 28 maart 2022. Nederland weigerde uw aanvraag en u werd gerepatrieerd naar Spanje. Van januari 2023 tot april 2023 bleef u in Spanje. Nadien ging via een transit door Frankrijk, België en Duitsland, waar u zich ook vluchteling verklaarde op 20 april 2023, terug naar Nederland. Van april 2023 tot augustus 2023 bleef u in Nederland, waarna u andermaal werd gerepatrieerd naar Spanje. U bleef van augustus tot oktober 2023 in Spanje, waarna u via een transit via Frankrijk aankwam in België. Na een arrestatie op 16 november 2023 kreeg u in België het bevel om het grondgebied te verlaten en werd er een inreisverbod voor drie jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied. In maart 2024 werd u vanuit België gerepatrieerd naar Spanje. Nadat u in maart 2024 terugkeerde naar Spanje verbleef u er twee weken, om vervolgens via Frankrijk en België, terug te keren naar Duitsland. U verklaart in april van 2024 te zijn aangekomen in Duitsland, waar u zich een tweede keer vluchteling verklaarde op 3 april 2024. U bleef ongeveer een jaar in Duitsland. In oktober 2024 verliet u Duitsland en besloot u om naar België te reizen. Sinds 25 april 2025 zit u opgesloten in de gevangenis van Merksplas. Op 2 juni 2025 werd u door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf omwille van diefstal met geweld of bedreiging, bij nacht, diefstal; weerspannigheid en smaad aan een drager van het openbaar ambt.

Op 26 juni 2025 werd u veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 18 maanden omwille van diefstal met geweld of bedreiging.

U heeft op 13 augustus 2025 volgend document getekend bij de DVZ: "Declaration of renunciation: voluntary declaration by the person concerned to renounce any claim for asylum" (Verklaring van afstand: vrijwillige verklaring van de betrokkene om afstand te doen van elke aanspraak op asiel).

Er werd vervolgens een repatrëring naar Marokko ingepland, dit op 19 mei 2016. U verklaarde zich evenwel diezelfde dag alsnogvluchteling in België waarop uw repatriëring werd geannuleerd.

U stelt niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat u niet de nodige financiële middelen heeft om een tweede operatie aan uw armen te kunnen betalen. U onderging hier een eerste operatie waarbij ijzers in uw armen werden geplaatst en nadat u uw beide armen brak bij een val. U heeft nu een operatie nodig om deze ijzers te verwijderen. Daarnaast heeft u ook een aanvraag ingediend omdat er in Duitsland een Dublin-procedure lopende is, waarbij er een terugdrijving gaat plaatsvinden richting Marokko.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw medisch dossier neer.

Het CGVS nam op 23 juni 2026 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waartegen u in beroep ging bij de RvV. Op 16 juli 2026 vernietigde de RvV de beslissing van het CGVS omdat u onrechtmatig zou zijn gehoord via een videoconferentie door een medewerker van het CGVS. .

Op 14 augustus 2026 werd u opnieuw gehoord door een medewerker van het CGVS, ditmaal op de plaats van uw verblijf, i.c. het centrum voor illegalen te Brugge (CIB).

U herhaalt in het kader van dit onderhoud opnieuw dat u niet naar Marokko kan terugkeren omdat u een tweede operatie nodig heeft en dit kost veel geld in Marokko. Verder merkt u nog op dat u recent nog een operatie aan uw gal onderging in België. U merkt op dat u, indien u die operatie in Marokko zou hebben moeten hebben, dan was u dood. In Marokko moet je immers eerst betalen en dan pas wordt je geholpen. Het is anders dan in België. U haalt tot slot nog aan dat u geen goed diploma heeft en bijgevolg in uw land van herkomst geen / moeilijk werk zal kunnen vinden.

U legt ter staving een kopie van uw medisch dossier voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van vluchteling, noch de status van subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

Bij KB van 3 december 2025 werd Marokko vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek. Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen, en dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u tijdens uw verblijf in België gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten. Zo heeft u bij verschillende administratieve aanhoudingen door de politie gebruik gemaakt van alias. U verklaarde bij uw aanhouding op 17 november 2023 [A.Y.], geboren op 26 oktober 2000, met de Marokkaanse nationaliteit te zijn. Bij de asielinstanties, alsook in het kader van andere administratieve aanhouden verklaarde u [E.K.H.], geboren op 15 oktober 1997, met de Marokkaanse nationaliteit te zijn. Deze laatste identiteit blijkt te stroken met de gegevens vermeld op de Marokkaanse identiteitskaart en het Marokkaans paspoort wat u in uw bezit had bij uw aanhouding door de politie op 21 januari 2024. U in het kader van uw verzoek uitdrukkelijk gevraagd of u ooit aliassen gebruikte, ontkende u dit. U gewezen op de informatie in uw administratief dossier aangaande het feit dat u wel degelijk verschillende identiteiten opgaf, ontkende u eveneens (CGVS 14.08.2026, p. 5). Het mag duidelijk dat de vaststelling dat u én verschillende identiteiten opgeeft, én dit tevens ontkent, alsook voor de Belgische asielinstanties beweert niet in het bezit te zijn van identiteitsdocument, wat dan ook duidelijk gelogen blijkt te zijn, alvast uw gehele geloofwaardigheid niet ten goede komt. Er kan in alle redelijkheid van iemand die, zoals u, beweert dat zijn leven in zijn land van herkomst in gevaar is én om internationale bescherming verzoekt, zijn volle medewerking verleent aan de asielinstanties van het land waar hij om die internationale bescherming verzoekt. Dit houdt onder meer in dat mag verwacht worden dat u de waarheid vertelt aangaande uw identiteitsgegevens en de documenten waarover u dienaangaande beschikt, voorlegt, dit van bij aanvang, alsook de u gestelde vragen naar waarheid beantwoord. U verzocht bovendien al eerder meermaals in andere Europese landen om internationale bescherming en bent aldus op de hoogte van het verloop van de procedure.

Uw gedrag holt uw geloofwaardigheid reeds in belangrijke mate uit.

Indien u daadwerkelijk een terechte vrees ten aanzien van Marokko zou hebben en werkelijk een nood aan internationale bescherming hebben, is het weinig aannemelijk dat u uw ware identiteit dan zou trachten te verhullen.

U bent er verder niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging bij een eventuele terugkeer naar Marokko, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, aannemelijk te maken.

Immers haalt u aan niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat u niet de nodige financiële middelen heeft om een tweede operatie aan uw armen te bekostigen, en door het gegeven dat u niet geschoold bent stelt u geen toekomst te hebben in Marokko (CGVS 14.08.2026, p. 8). Deze door u ingeroepen problemen zijn louter van financiële / economische aard en ressorteren als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag.

U brengt voorts geen elementen aan waaruit het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming kan blijken. U komt hier niet verder dan vaagweg en in algemene termen op te merken dat uw toekomst in gevaar is omdat u geen diploma en geen beroep heeft in Marokko. Door uw gezondheidssituatie kan u ook niet werken. Deze blote beweringen en niet gefundeerde stellingen kunnen geenszins het bestaan van een nood in uw hoofde aantonen. U dient het bestaan van een nood in concreto aan te tonen, wat in casu geenszins het geval is. U werkte overigens voorheen wel in Marokko, en dit in verschillende sectoren, zoals blijkt uit uw eigen verklaringen bij DVZ (zie

interview DVZ, vraag 12). Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat u op heden nog altijd uw dichte familie heeft in Marokko, zijnde uw moeder, broer en zussen. U heeft op heden nog altijd contact met hen (zie interview DVZ, vragen 13 en 18 en CGVS 14.08.2026, p. 9). Dat u, indien nodig, niet op uw familie zou kunnen bogen ingeval van een terugkeer blijkt uit niets en u haalt zulks bovendien ook zelf nergens aan.

Voorts blijkt nergens uit uw verklaringen dat u ten aanzien van uw autoriteiten of anderen een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw politieke overtuiging, uw religie, uw nationaliteit, uw ras of omdat u tot een bepaalde sociale groep zou behoren. Meer nog, de redenen die u aanhaalde in de CGVS-vragenlijst afgenomen door de DVZ, namelijk de veroordeling na een vechtpartij in Marokko, waren een leugen en hebben in werkelijkheid niet plaatsgevonden, zo zegt u (CGVS 14.08.2026, p. 8). De financiële problemen die u weerhouden van een operatie in te plannen in Marokko is bijgevolg het enige dat u aanhaalt dat u weerhoudt terug te keren naar Marokko (CGVS 14.08.2026, p. 9 & 10). Mocht u menen dat uw gezondheidssituatie mogelijks kan leiden tot een verblijfsrecht, dan dient u zich te wenden tot de daartoe geëigende procedure.

Tevens blijkt uit uw uiterst laattijdig verzoek om internationale bescherming dat u geen internationale bescherming behoeft en om andere redenen een verzoek indiende. U kwam immers naar eigen zeggen in België aan in het jaar 2023 en verbleef er toen vier maanden (CGVS 14.08.2026, p. 7). U verliet het land zonder een verzoek in te dienen. Nadien kwam u andermaal aan in België in oktober 2024. U verzocht pas om internationale bescherming op 19 mei 2026 (zie infra).Daarenboven verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u ook geen redenen had voor uw asielaanvragen in Spanje, Duitsland en Nederland. U verzocht er ginds enkel om internationale bescherming omdat u geen onderdak had (CGVS 14.08.2026, p. 5 & 6). Uw huidige en eerste verzoek om internationale bescherming in België dateert echter pas van 19 mei 2026, en dan pas enkele dagen nadat u naar een gesloten centrum werd overgebracht wegens illegaal verblijf en op de dag dat uw terugdrijving stond ingepland. Dit is niet alleen extreem laattijdig te noemen, maar een dergelijke houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Van iemand die, zoals u, beweert een dergelijke vrees te hebben en stelt daarom zijn land te zijn ontvlucht, kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij zo snel mogelijk en althans binnen een redelijke termijn deze beschermingsmodaliteiten aangrijpt, in casu quod non. Het heeft er dan ook alle schijn van dat u alle mogelijke middelen aanwendt om in België te kunnen blijven, waarbij het verkrijgen van internationale bescherming voor u geenszins een prioriteit is.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat u het bestaan van een nood aan bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast.

Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond.

Ter staving van uw asielrelaas heeft u een Belgisch medisch verslag neergelegd. Dit wijzigt bovenstaande appreciatie niet daar dit louter enkel uw medische situatie bevestigt, niets meer en niets minder. Dit document toont geenszins aan dat een terugkeer naar Marokko voor u niet mogelijk is.

C. Conclusie

U komt overeenkomstig de hoofdstukken II en III van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling. Verder komt u overeenkomstig de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 4 van Verordening (EU) 2024/1347; van de materiële motiveringsplicht; van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker benadrukt dat hij een Belgisch medisch dossier heeft ingediend en klaagt aan dat de commissaris-generaal niet identificeert welke diagnoses, ingrepen, actuele functionele beperkingen, opvolging of behandelingsnoden uit de stukken blijken. Hij stelt ook dat het bestaan van een andere procedure geen vervanging kan vormen voor een onderzoek naar de vraag of de medische omstandigheden, in samenhang met de gestelde feitelijke ontoegankelijkheid van zorg, raken aan het verbod van refoulement of aan de criteria voor ernstige schade.

Het gegeven dat hij vóór zijn dubbele armbreuk en operaties kon werken, beantwoordt volgens verzoeker voorts niet de vraag welke arbeid hij met zijn actuele beperkingen nog kan verrichten. Ook betoogt hij dat de veronderstelling dat hij bij terugkeer op zijn moeder, broer en zussen kan rekenen, feitelijke grondslag mist: "*Uit het loutere bestaan van familie en het onderhouden van contact volgt niet dat deze familieleden bereid of financieel in staat zijn de kosten van een operatie, medicatie, vervoer, huisvesting en levensonderhoud te dragen. Het CGVS heeft geen onderzoek verricht naar hun concrete draagkracht, woonplaats, gezondheid of bereidheid tot steun.*".

Verzoeker wijst erop dat zijn identiteit bevestigd wordt door zijn Marokkaanse identiteitskaart en paspoort. Hij stelt dat het CGVS niet uitlegt hoe het aliasgebruik de authenticiteit of medische inhoud van de voorgelegde Belgische stukken aantast.

Voorts meent verzoeker dat de bestreden beslissing het laattijdige verzoek hoofdzakelijk gebruikt om een opportunistisch oogmerk toe te schrijven, zonder concreet te onderzoeken of verzoekers gezondheidstoestand en behandelingsnood intussen waren geëvolueerd en zonder de actuele gevolgen van terugkeer vast te stellen.

Verzoeker bemerkt ten slotte dat de bestreden beslissing vermeldt dat de repatriëring naar Marokko was ingepland op 19 mei 2016, terwijl het verzoek zelf dateert van 19 mei 2026. Hij betoogt hierbij : "*Op zichzelf kan een materiële vergissing herstelbaar zijn, maar samen met de summiere bespreking van de medische stukken bevestigt zij dat de individuele gegevens niet met de vereiste nauwkeurigheid werden verwerkt.*".

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM); van het beginsel van non-refoulement; van de hoofdstukken II en V van Verordening (EU) 2024/1347; van de onderzoeksplicht en van materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst op zijn medische toestand en licht toe dat hij na een operatie osteosynthesemateriaal in beide armen draagt, een bijkomende ingreep nodig heeft, recent wegens zijn gal werd geopereerd, door zijn toestand niet kan werken en in Marokko vooraf moet betalen alvorens te worden behandeld. Hij klaagt aan dat de bestreden beslissing geen landeninformatie bevat over de betrokken behandelingen in Marokko, geen analyse van de kostprijs of de voorwaarden voor toegang, geen beoordeling van verzoekers actuele financiële mogelijkheden, geen vergelijking tussen zijn gezondheidstoestand vóór verwijdering en de te verwachten evolutie erna, en geen onderzoek naar de feitelijke steun die zijn familie zou kunnen bieden. Hij argumenteert hierbij: "*Verzoeker erkent dat een medische aandoening op zichzelf niet automatisch de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming doet ontstaan. Precies daarom diende het CGVS te onderzoeken of de aangevoerde omstandigheden uitsluitend een algemeen tekort of financiële moeilijkheid betreffen, dan wel of de gestelde feitelijke uitsluiting van noodzakelijke zorg in zijn individuele situatie verband houdt met handelen of nalaten dat binnen het toepasselijke beschermingskader valt. Die kwalificatie kan niet zorgvuldig gebeuren zonder de behandelingsnood en de toegankelijkheid eerst feitelijk vast te stellen.*" en "*Minstens laat het administratief onderzoek de Raad niet toe om met volle rechtsmacht na te gaan of de zeer hoge drempel van artikel 3 EVRM wordt bereikt. Aanvullend onderzoek is nodig naar de actuele medische toestand, de noodzaak en termijn van de tweede armoperatie, de medische opvolging na de galoperatie, de gevolgen van uitstel of onderbreking van zorg en de daadwerkelijke toegankelijkheid van passende behandeling in Marokko.*"

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 57/6/1, §§ 1 en 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet); van "*het vermoeden verbonden aan een veilig land van herkomst*"; van de motiveringsplicht; en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker voert aan dat de conclusie van kennelijke ongegrondheid in wezen opgebouwd is uit het aliasgebruik, de laattijdigheid van het verzoek, zijn vroegere tewerkstelling en het bestaan van familiecontact.

Deze elementen bieden volgens hem geen antwoord op de kernvraag of hij met zijn actuele lichamelijke beperkingen daadwerkelijk toegang heeft tot de nodige behandeling en bestaansmiddelen. Eenzelfde redenering houdt verzoeker aan waar het CGVS wijst op zijn leugenachtige verklaringen. Een ongeloofwaardige eerdere verklaring kan volgens hem niet zonder nadere analyse als weerlegging van objectief vastgestelde lichamelijke letsels gelden.

Verzoeker voert tot slot aan dat de vaststelling over bijzondere procedurele noden louter stereotiep is: "*De beslissing erkent ernstige problemen aan beide armen en een recente operatie, maar licht niet toe of en hoe werd nagegaan of deze toestand invloed had op verzoekers vermogen om gedurende een onderhoud van minder dan vijftig minuten zijn dossier volledig uiteen te zetten. Dat het onderhoud ditmaal fysiek plaatsvond, herstelt het door de Raad vastgestelde eerdere procedurele gebrek, maar maakt een gemotiveerde beoordeling van eventuele steunmaatregelen niet overbodig.*".

3. Voorafgaand

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of er vertegenwoordigd.

Artikel 2.50 van de RvV-wet bepaalt als volgt:
"*Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.*"

Deze bepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden.

3.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad moet zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoetkomt aan de verplichting om een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie te voorzien, met name door ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

3.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

3.4. Wanneer een of meer specifieke aspecten van de verklaringen van een verzoeker niet met documenten of ander bewijsmateriaal worden gestaafd, bepaalt artikel 4, lid 5, van Verordening (EU) 2024/1347 dat geen aanvullend bewijsmateriaal wordt verlangd met betrekking tot deze specifieke aspecten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan:

"a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn of haar verzoek om internationale bescherming te staven;
b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn overgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere relevante elementen;
c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de beschikbare algemene en specifieke informatie die relevant is voor zijn of haar verzoek;
d) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd, onder andere rekening houdend met het moment waarop de verzoeker om internationale bescherming heeft verzocht."

3.5. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4. Beoordeling

4.1. In de bestreden beslissing wordt vooreerst opgemerkt dat er in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen bijzondere procedurele noden in hoofde van verzoeker konden worden vastgesteld die het nemen van specifieke steunmaatregelen rechtvaardigden.

Verzoeker wijst erop dat hij medische problemen kent aan beide armen en hij ook een recente operatie heeft ondergaan. Hij klaagt hierbij aan dat in de bestreden beslissing niet werd nagegaan of deze toestand invloed had op zijn vermogen om gedurende een onderhoud van minder dan vijftig minuten zijn dossier volledig uiteen te zetten.

De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) geen bijzondere procedurele noden kenbaar heeft gemaakt (AD CGVS, vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ). Hij heeft op geen enkel moment aangegeven dat hij omwille van zijn medische problematiek niet in de staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige asielprocedure, noch omwille van enige andere reden.

Nergens in het door hem medisch dossier wordt voorts in concreto en op gedegen wijze aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de medische problemen van verzoeker een deelname aan het persoonlijk onderhoud zouden verhinderen of bemoeilijken. Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent ook maar enige verdere duiding te verstrekken. Hij toont niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Dit blijkt evenmin uit de bij de DVZ opgetekende verklaringen en de notities van het persoonlijk onderhoud die zich in het administratief dossier bevinden. Daaruit blijkt dat het interview en het persoonlijk onderhoud op normale wijze zijn verlopen; er kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Integendeel blijkt dat verzoeker in staat is om zijn vluchtrelaas op een volwaardige, zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Hij kon eveneens omstandige en precieze verklaringen en beschrijvingen geven. Er werden eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die hij kennelijk kon volgen en waarvan hij de logica en inhoud begreep. Hij kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop antwoorden formuleren. Naar oordeel van de Raad kunnen er geen vaststellingen worden gemaakt die (de kwaliteit van) het interview en het persoonlijk onderhoud zouden kunnen hebben bemoeilijkt. Evenmin zijn er indicaties die erop wijzen dat de betrouwbaarheid van de gespreksinhoud in het gedrang kwam. Verzoeker toont aldus niet concreet aan dat er steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Er is dan ook geen indicatie dat het persoonlijk onderhoud anders zou zijn verlopen indien hij op een andere manier zou zijn gehoord.

Gelet op voorgaande, toont verzoeker met zijn betoog niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat zijn rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

4.2. De bestreden beslissing werd genomen na een onderzoek in het kader van artikel 57/6/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelt hierbij vast dat verzoeker overeenkomstig de hoofdstukken II, III en V van Verordening (EU) 2024/1347 niet in aanmerking komt voor de verlening van internationale bescherming en zijn verzoek bovendien als kennelijk ongegrond wordt beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit van 3 december 2025 wordt Marokko aangewezen als veilig land van herkomst. Hieruit vloeit het vermoeden voort dat in hoofde van onderdanen afkomstig uit een veilig land, zoals in casu verzoeker uit Marokko, in beginsel geen vrees voor vervolging en geen reëel risico op het lijden van ernstige

schade aanwezig is. Het komt verzoeker toe om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd.

In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat verzoeker geen substantiële redenen heeft opgegeven om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

4.3. Verzoeker verklaart ten overstaan van het CGVS niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat hij niet de nodige financiële middelen heeft om een tweede operatie aan zijn armen te bekostigen, en door het gegeven dat hij niet geschoold is en geen toekomst heeft in Marokko.

De Raad stelt in navolging van de commissaris-generaal vast dat verzoeker geen nood aan internationale bescherming aantoont. In de bestreden beslissing wordt, onder meer, terdege gemotiveerd dat (i) verzoeker zijn geloofwaardigheid in belangrijke mate uitholt door tijdens zijn verblijf in België gebruik te maken van verschillende identiteiten; (ii) de door hem ingeroepen problemen louter van financiële en economische aard zijn en als dusdanig niet ressorteren onder het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag; (iii) verzoeker geen elementen aanhaalt waaruit het bestaan van een reëel risico op ernstige schade kan blijken; (iv) de vluchtmotieven die verzoeker aanhaalde in de CGVS-vragenlijst afgenomen door de DVZ, leugens waren en in werkelijkheid niet hebben plaatsgevonden; en (v) verzoeker uiterst laattijdig een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend.

De voormelde bevindingen van de verwerende partij, waarover omstandig wordt gemotiveerd, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

4.4. De Raad stelt vooreerst vast dat het betoog van verzoeker in zijn verzoekschrift in hoofdzaak betrekking heeft op zijn gezondheidstoestand en de nood aan behandeling.
Verzoeker betwist, noch weerlegt hierbij de vaststellingen dat hij tijdens zijn verblijf in België gebruik heeft gemaakt van verschillende identiteiten en dat de vluchtmotieven die hij heeft aangehaald in de CGVS-vragenlijst, afgenomen door de DVZ, leugenachtig waren. Deze elementen doen in belangrijke mate afbreuk aan zijn gehele geloofwaardigheid, zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd, en moeten worden meegenomen in een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling van zijn vrees ten aanzien van Marokko en zijn nood aan internationale bescherming. Aangezien verzoeker zelf verklaarde dat zijn breuken werden opgelopen door een hoge val in België (NPO, p. 8), alsook verklaarde dat zijn relaas over een veroordeling na een vechtpartij gelogen was (NPO, p. 8), diende er dan ook geen verder onderzoek te gebeuren naar dit ongeloofwaardig relaas. Nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij ten aanzien van zijn autoriteiten of anderen een gegrond vrees voor vervolging koestert omwille van zijn politieke overtuiging, zijn religie, zijn nationaliteit, zijn ras of het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Daarnaast slaagt verzoeker er evenmin in afbreuk te doen aan de vaststelling dat zijn enige beweegredenen om niet naar Marokko terug te keren, met name dat hij niet de nodige financiële middelen heeft om er een tweede operatie aan zijn armen te bekostigen en dat hij geen toekomst heeft in Marokko omdat hij niet geschoold is, louter van economische en medische aard zijn.
Verzoeker maakt geheel niet aannemelijk dat deze economische en medische problemen op zich vervolging of ernstige schade zouden uitmaken in de zin van Verordening (EU) 2024/1347, zoals hierna zal blijken.

Deze problematiek houdt vooreerst geen verband met één van de in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève opgesomde vervolgingsgronden, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die hierover anders doen denken.

Verder houdt deze problematiek evenmin verband met de criteria inzake subsidiaire bescherming zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Uit de rechtspraak van Hof van Justitie, die ook in het kader van Verordening (EU) 2024/1347 relevant is, blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b), van de voormelde Verordening moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 6 van de Verordening. Verder stelt de rechtspraak van het Hof van Justitie zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij opzettelijk, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).
De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen

individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Het spreekt vanzelf dat daden van vervolging ook moeten voortvloeien uit opzettelijke gedragingen van actoren, gelet op een samenlezing van artikelen 6 en 9 van voormelde Verordening. Hierbij moet blijken dat verzoeker persoonlijk een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico van ernstige schade loopt. Verzoeker moet het bestaan van een nood aan internationale bescherming in concreto aantonen.

Een algemene precaire socio-economische situatie of een louter medische situatie vallen derhalve niet onder het toepassingsgebied van Verordening (EU) 2024/1347, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag door een actor.

Verzoeker erkent in zijn verzoekschrift dat een medische aandoening op zichzelf niet automatisch de vluchtelingenstatus of subsidiaire bescherming doet ontstaan. Hij meent evenwel dat het CGVS moest onderzoeken of de aangevoerde omstandigheden uitsluitend een algemeen tekort of financiële moeilijkheid betreffen, dan wel of de gestelde feitelijke uitsluiting van noodzakelijke zorg in zijn individuele situatie verband houdt met handelen of nalaten dat binnen het toepasselijke beschermingskader valt.

Verzoeker kan in dit betoog niet worden gevolgd. De Raad herinnert eraan dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een beschermingsverzoek in beginsel bij verzoeker zelf rust. Zoals bepaald in artikel 4 van Verordening (EU) 2024/1347 is het aan verzoeker om zijn volledige medewerking te verlenen, de redenen uiteen te zetten waarom hij om internationale bescherming verzoekt en zijn relaas te staven aan de hand van verklaringen en documenten. In casu blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat verzoeker verwees naar medische en financiële redenen om niet terug te keren naar Marokko, maar deze op geen enkele wijze verbond aan gedragingen van een actor, met name het opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 6 van voormelde Verordening. Ook in zijn verzoekschrift laat verzoeker na zulk verband aan te tonen. Het is niet aan de commissaris-generaal noch aan de Raad om zelf de lacunes in het relaas en de redenen van het beschermingsverzoek op te vullen.

In casu toont verzoeker geenszins aan dat er sprake is van opzettelijk handelen of nalaten van actoren waardoor hij nood heeft aan internationale bescherming.
Zo toont verzoeker niet aan dat hij op intentionele wijze door een actor van vervolging of ernstig schade zal worden verhinderd om in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Er wordt niet aangetoond dat verzoeker bij terugkeer naar Marokko op opzettelijke wijze door een handelen of nalaten van een actor van vervolging of ernstige schade zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.
De Raad merkt verder op dat eventuele schade als gevolg van een algemeen en niet-intentioneel gebrek aan doeltreffende medische voorzieningen in het land van herkomst niet valt onder het toepassingsgebied van Verordening (EU) 2024/1347. Verzoeker brengt verder geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem als Marokkaans staatsburger door een actor van vervolging of ernstige schade op intentionele en gerichte wijze een medische behandeling zou worden ontzegd of opzettelijk toegang zou worden geweigerd. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er bij terugkeer naar Marokko een reëel risico bestaat dat hem opzettelijk de benodigde medische zorgen zou worden ontzegd of geweigerd of dat hem intentioneel geen toegang zal worden verleend tot de benodigde medische behandeling. Zijn kritiek op het ontbreken van een verdergaande analyse van de aanwezige gezondheidszorg in Marokko en zijn actuele financiële mogelijkheden, kan niet tot een andere beoordeling leiden.

Los van het feit dat hij niet weet hard te maken dat hij niet over de nodige bestaansmiddelen beschikt nu hij bij loutere beweringen blijft, hij sinds 2021 naar verschillende Europese landen heeft gereisd wat maakt dat hij toch over enige financiële draagkracht moet beschikken, en zijn algehele ongeloofwaardigheid daarenboven is komen vast te staan gelet op zijn leugenachtige verklaringen (supra), houdt dit enkele gegeven op zich geen verband met het Vluchtelingenverdrag en artikel 3, punt 6, samen met artikel 15, a) en b) van Verordening (EU) 2024/1347 inzake subsidiaire bescherming.
Verzoeker toont geenszins aan dat hij omwille van zijn financiële en medische problematiek door een actor van vervolging of ernstige schade zou worden onderworpen aan daden van vervolging of een onmenselijke behandeling in de zin van artikelen 9 en 15, b) van Verordening (EU) 2024/1347.

Indien verzoeker meent dat hij om medische redenen in de onmogelijkheid verkeert terug te keren naar Marokko, dient hij de daartoe geëigende procedure te volgen en een machtiging tot verblijf aan te vragen op grond van artikel 9*ter* of artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. De vraag of verzoeker nood heeft aan medische behandeling, of deze beschikbaar is en of verzoeker toegang heeft tot de nodige behandeling en bestaansmiddelen dient in die procedures aan bod te komen.
De Raad wijst er verder op dat een precaire socio-economische en/of medisch situatie aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van de huidige Verordening (EU) 2024/1347 valt waar duidelijk omschreven

voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsbeslissing.

4.5. In de bestreden beslissing bemerkt de commissaris-generaal nog: "*U komt hier niet verder dan vaagweg en in algemene termen op te merken dat uw toekomst in gevaar is omdat u geen diploma en geen beroep heeft in Marokko. Door uw gezondheidssituatie kan u ook niet werken. Deze blote beweringen en niet gefundeerde stellingen kunnen geenszins het bestaan van een nood in uw hoofde aantonen. U dient het bestaan van een nood in concreto aan te tonen, wat in casu geenszins het geval is. U werkte overigens voorheen wel in Marokko, en dit in verschillende sectoren, zoals blijkt uit uw eigen verklaringen bij DVZ (zie interview DVZ, vraag 12). Kan hier voorts nog worden aan toegevoegd dat u op heden nog altijd uw dichte familie heeft in Marokko, zijnde uw moeder, broer en zussen. U heeft op heden nog altijd contact met hen (zie interview DVZ, vragen 13 en 18 en CGVS 14.08.2026, p. 9). Dat u, indien nodig, niet op uw familie zou kunnen bogen ingeval van een terugkeer blijkt uit niets en u haalt zulks bovendien ook zelf nergens aan*."

Gelet op wat voorafgaat, betreffen dit in wezen overtollige motieven, nu niet blijkt dat verzoeker bij terugkeer naar Marokko op intentionele wijze door een handelen of nalaten van een actor van vervolging of ernstige schade zal worden geconfronteerd met een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, of op intentionele en gerichte wijze een medische behandeling zou worden ontzegd of opzettelijk toegang zou worden geweigerd.
Verzoeker maakt geheel niet aannemelijk dat zijn financiële/economische en medische problemen vallen onder het toepassingsgebied van Verordening (EU) 2024/1347.
Bijgevolg moet er ook geen verder onderzoek worden gedaan naar zijn huidige functionele toestand noch naar de draagkracht van zijn familie om hem bij terugkeer te steunen.

4.5.1. Niettemin, waar verzoeker nog in zijn verzoekschrift stelt dat het feit dat hij vóór zijn dubbele armbreuk en de daaropvolgende operaties kon werken, geen antwoord biedt op de vraag welke arbeid hij, gelet op zijn huidige beperkingen, nog kan verrichten, stelt de Raad vast dat verzoeker zelf geen concrete elementen aanbrengt die aantonen dat hij thans niet in staat zou zijn om arbeid te verrichten. Het louter in vraag stellen van zijn arbeidsgeschiktheid, zonder daarbij concrete elementen aan te voeren waaruit zijn arbeidsongeschiktheid daadwerkelijk blijkt, volstaat niet.

Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart verzoeker dat hij door een hoge val een breuk heeft opgelopen in beide armen waarvoor hij eerder geopereerd werd; hij zou nog een volgende operatie moeten ondergaan om het fixatiemateriaal te laten weghalen, maar die is niet ingepland (NPO, p. 8-9). Het door hem bijgebracht medisch dossier, bestaande uit klinische onderzoeksresultaten en röntgenverslagen daterende van 2023 tot 2025, wijst aan dat verzoeker in november 2023 opgenomen werd op de Intensive Care na een val van 5 meter hoogte waarbij hij verschillende fracturen heeft opgelopen, waaronder in beide armen. Bij verzoeker werd daarop operatief osteosynthesemateriaal geplaatst (met plaat en schroeven). Op 30 december 2023 werd dit materiaal verwijderd ter hoogte van de rechter pols omwille van een infectie. Het röntgenverslag van 9 januari 2024 vermeldt over zijn linkerpols: "*Goede stand. Geen radiocarpale luxatie. Geen volledige consolidatie van de fracturen. Geen fractuur zichtbaar in de distale ulna*." en duidt derhalve een normale botgenezing aan. In april 2025 zou verzoeker gevallen zijn van de trap met als gevolg een pijnlijke rechter pols en beperkte beweeglijkheid. Röntgenonderzoek van beide polsen alsook de rechteronderarm op 18 juni 2025 duidt in wezen aan dat, in vergelijking met de voorgaande Rx onderzoeken van 22 april 2025, 9 januari 2024 en 18 november 2023, de beenderige stand onveranderd is en het fixatiemateriaal intact is en geen tekenen van falen vertoont.
Nergens wordt iets gesteld over enige blijvende of ernstige schade of een invaliderende beperking. Uit zijn medisch dossier kan niet worden afgeleid dat verzoeker, zoals hij zelf beweert, invalide zou zijn, noch dat hij een (dringende) nood zou hebben aan langdurige complexe medische zorgen. Het blijkt niet dat hij geheel of gedeeltelijk arbeidsonbekwaam is. Hij brengt ook geen andere, recente medische verslagen voor die hiervan getuigen. Er blijkt in deze stand van zaken dan ook niet dat verzoeker omwille van zijn gezondheidstoestand in Marokko zeer moeilijk of niet zal kunnen werken of zich om enige andere reden niet staande zou kunnen houden.

4.5.2. Waar verzoeker voert voorts aanvoert dat het CGVS geen onderzoek heeft verricht naar de concrete draagkracht van zijn familie om financieel bij te staan in de kosten van een operatie en levensonderhoud, noch naar hun bereidheid om hem daadwerkelijk te ondersteunen, kan dit betoog evenmin worden gevolgd. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoeker toe om de concrete omstandigheden waarop hij zich beroept aannemelijk te maken. Verzoeker beperkt zich evenwel tot de loutere bewering dat zijn familie mogelijk niet over de nodige financiële middelen of bereidheid zou beschikken om hem te ondersteunen, zonder dit met enig concreet element te staven. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt daarentegen dat zijn moeder, broer en zussen nog steeds in Marokko verblijven en dat hij met hen contact onderhoudt. Niets wijst erop dat deze familiale banden verbroken zouden zijn, noch dat verzoeker bij een terugkeer in Marokko

volledig op zichzelf zou zijn aangewezen. Evenmin heeft verzoeker concrete informatie verstrekt over de persoonlijke of financiële situatie van zijn familie waaruit zou blijken dat, mocht hij daar daadwerkelijk nood aan hebben, enige vorm van tijdelijke opvang, praktische hulp of ondersteuning uitgesloten zou zijn.

4.6. De vaststelling dat verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming wordt versterkt door het gegeven dat verzoeker pas op 19 mei 2026 een beschermingsverzoek heeft ingediend, terwijl hij naar eigen zeggen reeds in 2023 voor het eerst in België aankwam en eind oktober 2024 een tweede maal. Ter verantwoording van dit laattijdige beschermingsverzoek verwijst verzoeker naar zijn medische problematiek en voert hij aan dat het CGVS heeft nagelaten te onderzoeken of zijn gezondheidstoestand en de nood aan behandeling inmiddels waren geëvolueerd. Zoals hoger uiteengezet, dateren de door hem opgelopen fracturen van eind 2023 en zijn er geen aanwijzingen voor blijvende of ernstige schade dan wel een invaliderende beperking. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze medische problematiek sindsdien dermate is geëvolueerd of verergerd dat hij zich pas op 19 mei 2026 genoodzaakt zou hebben gezien om internationale bescherming te verzoeken.
Daar komt bij dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn beschermingsverzoek heeft ingediend slechts enkele dagen nadat hij naar een gesloten centrum werd overgebracht wegens illegaal verblijf, en dit op de dag dat zijn terugdrijving stond ingepland. Zoals de commissaris-generaal terecht stelt, kan deze houding kan geenszins in overeenstemming worden gebracht met het hebben van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

4.7. Verzoeker wijst nog op een "*manifeste chronologische fout*" in de bestreden beslissing, nu daarin wordt vermeld dat de repatriëring naar Marokko was gepland op 19 mei 2016, terwijl het verzoek zelf dateert van 19 mei 2026. Zoals in het verzoekschrift nader wordt uiteengezet, blijkt evenwel uit de context duidelijk dat 2026 werd bedoeld. In de bestreden beslissing wordt ook meermaals correct vermeld dat verzoeker op 19 mei 2026 zijn beschermingsverzoek heeft ingediend. Deze louter materiële vergissing heeft geen enkele invloed op de beoordeling die aan de grondslag ligt van de weigeringsbeslissing en kan geenszins worden aangevoerd ter ondersteuning van de stelling dat de individuele gegevens van verzoeker niet met de vereiste nauwkeurigheid zouden zijn verwerkt.

5. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 15, c), van de Verordening (EU) 2024/1347, stelt de Raad vast dat geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen blijken dat er in Marokko actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict en willekeurig geweld in de zin van deze bepaling en dat verzoeker deze ook niet bijbrengt.

6. Gelet op wat voorafgaat, kan een gegronde vrees voor vervolging niet worden aangenomen, evenmin toont verzoeker aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van 15 van Verordening (EU) 2024/1347.
In acht genomen wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in geval van terugkeer naar Marokko vervolging in vluchtelingrechtelijke zin of ernstige schade dient te vrezen. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 3, lid 1, punt 5), van de Verordening (EU) 2024/1347 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3, lid 1, punt 6), van voormelde Verordening aannemelijk wordt gemaakt. Verzoeker maakt het bestaan van een nood aan internationale bescherming niet aannemelijk. Verzoeker komt, overeenkomstig de hoofdstukken II, III en V van Verordening (EU) 2024/1347, niet in aanmerking voor erkenning als vluchteling noch voor subsidiaire bescherming.

In acht genomen hetgeen voorafgaat heeft verzoeker geen substantiële redenen opgegeven, in de zin van artikel 57/6/1, § 3, eerste lid van de Vreemdelingenwet, om zijn land van herkomst in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal met recht besloten tot de kennelijke ongegrondheid van verzoekers verzoek om internationale bescherming.

7. Met betrekking tot de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de Verordening (EU) 2024/1347. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.
De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een terugkeerbeslissing of verwijderingsbeslissing maar enkel over de vraag of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus. Een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM, dat een ruimer toepassingsgebied heeft, moet dan ook grondig worden onderzocht bij het nemen van een terugkeer- of verwijderingsmaatregel.

De Raad stelt vast dat in het kader van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 4 mei 2026, zulk onderzoek heeft plaatsgevonden, waarbij in arrest nr. 346 443 van 10 mei 2026 als volgt werd geoordeeld:
"*Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij verweerder verwijt geen rekening te hebben gehouden met zijn medische situatie, namelijk "de nood aan verdere opvolging van zijn arm".*
Uit volgende motieven van de bestreden beslissing blijkt immers het tegendeel: "Uit het hoorrecht van 11.07.2025 blijkt dat betrokkene verklaarde vorig jaar een ongeluk te hebben gehad in België. Hij had zijn arm ernstig gebroken en moest daarom geopereerd worden te ZAS Cadix om een stuk metaal te laten plaatsen in zijn arm. Dit stuk metaal zou nog verwijderd moeten worden door de dokters in ZAS Cadix. Hij verklaarde opgevolgd te worden door de medische dienst van de gevangenis. Op 11.07.2025 hebben zij een attest afgeleverd waaruit blijkt dat betrokkene medisch bekwaam bevonden is om te reizen." De Raad stelt vast dat het medisch attest afgeleverd door de medische dienst van de gevangenis op 11 juli 2025 waarin wordt vastgesteld dat verzoeker bekwaam is om te reizen zich in het administratief dossier bevindt. Verder blijkt uit het hoorrecht afgenomen van verzoeker op 29 april 2026 dat hij verklaarde geen medische problemen te hebben die hem belemmeren terug te keren naar Marokko en verklaarde hij tevens terug te willen keren naar Marokko. De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel medisch document voorlegt waaruit blijkt dat een medische behandeling of opvolging voor zijn arm in België noodzakelijk is. Verzoeker toont met zijn ongestaafde vermelding in het verzoekschrift dat hij nood heeft aan verdere opvolging aan zijn arm niet aan dat hij zich in "zeer uitzonderlijke omstandigheden" bevindt die maken dat een terugkeer naar Marokko in zijn geval prima facie in strijd is met artikel 3 van het EVRM."

8. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 4 van Verordening (EU) 2024/1347, wijst de Raad erop dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel een voldoende en duidelijke omschrijving vereist van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop volgens verzoeker deze rechtsregel wordt geschonden. Verzoeker laat evenwel na uiteen te zetten op welke wijze artikel 4 van Verordening (EU) 2024/1347 zou geschonden zijn zodat dit onderdeel van het eerste middel onontvankelijk is.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.
Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 2.60, § 2 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken op drie september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter,
C. DECAESTECKER,	toegevoegd griffier.

De griffier,	De voorzitter,
C. DECAESTECKER	M. MAES TORRES LOREDO